

ID: 7111

Dokonalý cenný papír

Dokonalý cenný papír legitimuje svého majitele k výkonu práv s ním spojených, bez předložení cenného papíru či výpisu z účtu majitele (popřípadě registru emitenta) nelze právo spojené s cenným papírem vykonat. Osobu, která není majitelem cenného papíru, však cenný papír takto legitimovat nemůže, byť by byla jeho neoprávněným držitelem.

Dokonalý cenný papír legitimuje svého majitele k výkonu práv s ním spojených, bez předložení cenného papíru či výpisu z účtu majitele (popřípadě registru emitenta) nelze právo spojené s cenným papírem vykonat. Osobu, která není majitelem cenného papíru, však cenný papír takto legitimovat nemůže, byť by byla jeho neoprávněným držitelem. Ustanovení § 156 odst. 7 věta druhá obch. zák., nebrání tomu, aby soud přezkoumával, zda je osoba, vedená jako majitel cenného papíru v evidenci Střediska skutečně jeho majitelem.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 6.9.2000, sp. zn.29 Cdo 901/2000)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci o neplatnost usnesení valné hromady T. p. Ú., a. s., o dovolání navrhovatelů proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 2. prosince 1999, č. j. 7 Cmo 975/98-179, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 2. prosince 1999, č. j. 7 Cmo 975/98-179 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Napadeným rozsudkem potvrdil odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ze dne 2. 9. 1998, č. j. 33 Cm 382/97-64, kterým tento soud zamítl návrh na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady T. p. Ú., a. s. konané dne 30. 6. 1997.

Odvolací soud poté, co doplnil dokazování zprávou Střediska cenných papírů a rejstříkovými spisy P., s. r. o., P., s. r. o. a T. p. Ú. a.s. (dále jen „společnost“), shledal, že odvolání není důvodné.

Odvolací soud především posuzoval námitku podjatosti vznesenou vůči soudci Mgr. B., který věc rozhodoval v prvním stupni a dospěl k závěru, že Mgr. B. podjatý není, neboť ani z obsahu spisu, ani z vyjádření soudce nevyplývá nic, co by naznačovalo byť jen pochybnosti o jeho nepodjatosti.

V odůvodnění svého rozsudku odvolací soud uvedl, že žalobci nezpochybňovali, že P., s. r. o. byla „držitelem“ akcií, s nimiž hlasovala. Stěžejní otázka sporu spočívala v tom, jakým způsobem tato společnost akcie nabyla. Odvolací soud při svém rozhodování vycházel z toho, že podle § 156 odst. 7 věta druhá obch. zák. vykonává práva spojená se zaknihovanými akciemi na majitele osoba vedená v evidenci Střediska cenných papírů (dále jen „Středisko“). Podle § 58 odst. 7 zákona č. [591/1992](#) Sb., je majitelem zaknihovaného cenného papíru osoba, na jejímž účtu je cenný papír evidován.

Pro účast akcionáře na valné hromadě je třeba vycházet z rozhodného dne, kterým je v projednávané věci sedmý kalendářní den před konáním valné hromady, neboť stanovy společnosti jej neurčují jinak. Podle výpisu z účtu majitele u Střediska byl P., s. r. o., k rozhodnému dni majitelem 276.000 akcií společnosti, což navrhovatelé nezpochybňovali, namítali však proti způsobu, kterým akcie nabyli. To však není pro posouzení schopnosti usnášení valné hromady relevantní.

Pro daný spor není podle závěru odvolacího soudu relevantní ani to, jakým způsobem proběhly převody obchodního podílu P., s. r. o., pro úplnost však odvolací soud konstatoval, že podle stávající soudní praxe i teorie se připouští udělení souhlasu valné hromady se smlouvou o převodu obchodního podílu i následně.

Za nedůvodnou označil odvolací soud i námitku porušení ustanovení § 184 odst. 1 věta druhá obch. zák., které vylučuje, aby zástupcem akcionáře na valné hromadě byl člen představenstva nebo dozorčí rady. M. N. byl jednatelem P., s. r. o. a jednal tedy jejím jménem jako statutární orgán, nezastupoval ji jako zástupce na základě plné moci.

Dále odvolací soud uzavřel, že v projednávané věci nedošlo k porušení oznamovací povinnosti podle § 183d odst. 1 obch. zák., neboť tuto povinnost nemá majitel zaknihovaných akcií, je-li jeho podíl na hlasovacích právech určen pouze počtem jeho akcií [§ 183d odst. 4 písm. a) obch. zák.]. Prokázáno nebylo podle odvolacího soudu ani jednání ve shodě, přičemž od této námitky odvolatelé v průběhu řízení ustoupili. Na P., s. r. o. se nevztahuje ani ustanovení § 183b odst. 1 obch. zák., neboť v rozhodné době měla méně než 50 % akcií společnosti. Ani situace, kdy by akcionář nemohl vykonávat hlasovací právo podle § 186c odst. 2 písm. d), e) obch. zák. u P., s. r. o. nenastala.

Pro provádění navržených důkazů, týkajících se jednání mezi společností a P., s. r. o. a ekonomické situace v těchto společnostech v době před napadanou valnou hromadou, neshledal odvolací soud důvody, neboť to nesouvisí s předmětem řízení. Protože odvolací soud neshledal důvody pro vyslovení neplatnosti usnesení napadané valné hromady, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Odvolatelé požadovali připuštění dovolání pro právní otázky

- zda lze použít majetek společnosti k nabytí vlastních akcií, byť prostřednictvím třetí osoby, vlastněné společností, tedy personálně a majetkově propojené osoby,
- zda lze k akciím nabytým takovým způsobem vykonávat hlasovací práva,
- zda lze platně uzavírat smlouvy mezi členem orgánu ovládající společností a ovládanou společností bez souhlasu valné hromady ovládající společností za cenu, která není stanovena znaleckým posudkem a zda je lze dodatečně měnit, např. ze smlouvy o budoucí smlouvě kupní na smlouvu o půjčce, popř. jak,
- „zda lze dodatečně měnit kupní cenu za akcie než za níž se fakticky realizoval převod ve Středisku, RM-Systému či Burze cenných papírů jako podstatnou náležitost kupní smlouvy, když kupní cena již byla zaplacená a vrácení rozdílů mezi původní a pozdější kupní cenou po prodávajícím nebylo požadováno“,
- zda je převod majetku na ovládanou společnost za účelem nabytí vlastních akcií v souladu s § 66 odst. 2 v návaznosti na § 567 odst. 1 a 2 obch. zák., tedy požadavkem na jednání v zájmu společnosti a jejích akcionářů s odbornou péčí,
- zda lze platně uzavřít smlouvu o převodu obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným,

když souhlas valné hromady s převodem byl dán po uzavření této smlouvy,
- zda je platná smlouva o převodu obchodního podílu, když nebyla zaplacená kupní cena a lze se důvodně obávat, že bylo úmyslem nabyvatele již v době uzavření smlouvy, tuto cenu nezaplatit.

Odvolací soud nepovažuje žádnou z těchto otázek za otázku zásadního právního významu pro daný spor, proto návrhu na připuštění dovolání nevyhověl.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalobci, zastoupení advokátem, v otevřené lhůtě dovolání. Co do přípustnosti dovolání odkázali na ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř.

Žalobci především vytykají odvolacímu soudu, že ač v odvolání vznesli námitku podjatosti soudce Mgr. B., nevydal soud v této věci žádný rozsudek nebo usnesení, pouze v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že ze spisu ani z vyjádření soudce nevyplývá nic, co by vzbuzovalo pochybnosti o jeho nepodjatosti. Dovolatelé však trvají na tom, že soudce byl podjatý, když v ústním odůvodnění rozsudku několikrát naznačil žalobcům, že jejich žaloba je spekulativní, když před účastníky řízení i veřejností vyslovil svůj názor na menšinové akcionáře, kteří jsou podle něj pouze „vyděrači pokoušející se soudní cestou co nejvíce zhodnotit své bezvýznamné akciové podíly, a protože nemají dostatek finančních prostředků na nákup majoritního podílu, snaží se ho alespoň touto cestou vydírat. Menšinový akcionář se musí smířit s tím, že kdo má peníze má i rozum.“ Nakonec se podívil nad tím, proč se žalobci obraceli na soud, když se jejich akcie mohou lépe zhodnotit jinak. Žalobci přitom odvolacímu soudu doložili i novinové články, v nichž se některé z těchto výroků objevily, neboť na jednání byl i novinář, zabývající se kauzou žalovaného.

Z uvedeného podle názoru dovolatelů vyplývá, že soudce byl podjatý, když touto svou konstrukcí nejen že nerespektoval čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ale i čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterého se každý může domáhat svého práva u nezávislého a nestranného soudu, což žalobce svým podáním učinil. Nestrannost soudce je ze subjektivního hlediska dána tím, že podle svého vědomí a svědomí je nezávislý na projednávané věci a stranách sporu v tom smyslu, že je vůči nim neutrální, že vůči nim nemá předsudky, sympatie ani antipatie, že strany sporu jsou v jeho očích zcela rovné, žádná z nich nemá v jeho očích apriorně výhodu či nevýhodu, přednost ani nedostatek a že k právnímu vztahu, který řeší, nemá vztah ještě předtím, než mu byla věc svěřena k rozhodnutí a že jí tedy bude moci posuzovat zcela svobodně a nezávisle. Dovolatelé dále uvedli, že „objektivní momenty nestrannosti postihují jevovou stránku vystupování soudce v řízení a z tohoto pohledu je nestranný jen ten soudce, který kromě toho, že je subjektivně prost jakéhokoli vztahu k projednávané věci a jejím stranám, též v řízení postupuje a chová se tak, že o nedostatku toho nevzbuzuje žádné pochybnosti.“

Dále dovolatelé soudu vytykají, že se jako předběžnou otázkou nezabýval jejich námitkou, že P., s. r. o. „v žádném případě nemohla předmětné akcie právně vůbec nabýt do svého majetku.“ Soud proto měl zkoumat, kdo je skutečně majitelem 48 % podílu ve společnosti a na základě výsledku tohoto zkoumání měl rozhodnout, zda napadaná valná hromada proběhla řádně, či zda na ní hlasovaly osoby, které k tomu „neměly způsobilost.“ Navrhovatelé soudu postupně předkládali smlouvy o převodech cenných papírů, kde na straně kupujícího vystupoval Ing. Č., který byl současně členem dozorčí rady společnosti a na druhé straně P., s. r. o. kterou zastupoval P. Š., jenž byl současně předsedou představenstva společnosti. Přitom z výsledku P. Š. na policii vyšlo najevo, že Ing. Č. se nikdy netajil tím, že kupoval akcie společnosti za účelem jejich zhodnocení formou prodeje

majoritního balíku. V prvním čtvrtletí roku 1996 se Ing. Č. obrátil na vedoucí pracovníky společnosti s návrhem, aby od něj odkoupili akcie společnosti, jinak je prodá jinému zájemci.

Již 2. 4. 1996 byla sepsána smlouva o smlouvě budoucí o nákupu cenných papírů, podle které se Ing. Č. zavázal prodat P., s. r. o., 100 % dceřinné společnosti T. p. Ú., 280 tisíc akcií za celkovou částku 380 mil. Kč. Smlouvu podepsal za společnost předseda jejího představenstva a současně jednatel P., s. r. o. P. Š. K vlastnímu prodeji akcií však došlo až 24.1.1997, kdy byly uzavřeny dvě kupní smlouvy. Za P., s. r. o. je podepsal P. Š. Těmito smlouvami koupila P., s. r. o. od Ing. Č. 167 tis. akcií společnosti za 221,776.000,- Kč a 109 tis. akcií za 275,116.000,- Kč. Přitom management společnosti nechtěl koupit majoritní balík akcií, neboť by musel nabídnout odkup akcií drobným akcionářům. Přitom P. Š., kterému nabídl funkci předsedy představenstva společnosti Ing. Č. jako majoritní akcionář a ostatnímu managementu nezbylo, než přistoupit na nákup akcií, jestliže chtěli nadále působit ve společnosti.

V této souvislosti vyjadřují dovolatelé podiv na tím, že odvolací soud přehlédl „tak závažné porušení ustanovení § 161a a 196a odst. 3 obch. zák. a rovněž ustanovení § 21 odst. 2 a § 20 zákona č. [591/1992](#) Sb., kdy nejenže nebyl k nákupu akcií dán souhlas valné hromady a ani cena, za kterou Ing. Č. akcie dceřinné společnosti prodal, nebyla stanovena znalcem a proto je Ing. Č. ze zákona na dceřinnou společnost převést nemohl.

Odvolací soud měl také zkoumat, zda Ing. Č., jako předseda dozorčí rady společnosti, a P. Š., jako předseda jejího představenstva, neporušili ustanovení § 81 zákona č. [591/1992](#) Sb.

Dovolatelé rovněž uvádějí, že za akcie společnosti zaplatila Ing. Č. sama společnost, a to formou zvýšení základního jmění P., s. r. o., tím došlo k porušení ustanovení § 161f obch. zák., neboť společnost takto nabývala vlastní akcie, jakož i § 161e obch. zák., neboť společnost půjčila své 100 % dceři prostředky na nákup akcií.

Dovolatelé též napadli závěr odvolacího soudu, že pro projednávanou věc není podstatné, jakým způsobem proběhly převody obchodního podílu v P., s. r. o., tvrdí, že soud nevzal v potaz ustanovení § 115 odst. 2 obch. zák., když zakladatelská smlouva této společnosti převod obchodního podílu na jinou osobu nepřipouštěla. Proto byl převod 51 % obchodního podílu na P., s.r.o. ze dne 23.1.1997 neplatný a ani pozdější změna zakladatelské listiny a následné schválení valnou hromadou na tom nemůže nic změnit

Dovolací soud se musel nejprve zabývat námitkou podjatosti soudce, neboť v případě podjatosti by bylo dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. g) o. s. ř. Dovolatelé především namítají, že odvolací soud „nevadal v této věci žádný rozsudek nebo usnesení“, pouze v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že ze spisu ani z vyjádření soudce nevyplývá nic, co by vzbuzovalo pochybnosti o jeho nepodjatosti. K tomu dovolací soud uzavřel, že postup odvolacího soudu byl za situace, kdy dovolatelé vznesli námitku podjatosti v odvolání, správný. Samostatné rozhodnutí o podjatosti soudce vydává odvolací soud pouze tehdy, jestliže účastník řízení vznesl námitku podjatosti soudce, který ve věci rozhoduje v prvním stupni, v průběhu řízení před soudem prvního stupně. Jestliže však je taková námitka jedním z důvodů odvolání, rozhoduje o ní odvolací soud v rámci rozhodnutí o odvolání, což také odvolací soud učinil.

Dále pak se dovolací soud zabýval důvodností vznesené námitky podjatosti. Dovolatelé spatřují podjatost soudce v tom, že jim při ústním odůvodnění rozsudku několikrát naznačil, že jejich žaloba je spekulativní, tím, že před účastníky řízení i veřejností vyslovil svůj názor na menšinové akcionáře, kteří jsou podle něj pouze „vyděrači pokoušející se soudní cestou co nejvíce zhodnotit své bezvýznamné akciové podíly, a protože nemají dostatek finančních prostředků na nákup majoritního podílu, snaží se ho alespoň touto cestou vydírat. Menšinový akcionář se musí smířit s tím, že kdo má peníze má i rozum.“ Nakonec pak se soudce podivil nad tím, proč se žalobci obraceli na soud, když se jejich akcie mohou lépe zhodnotit jinak. K důkazu žalobci doložili odvolacímu soudu novinové články, v nichž se některé z těchto výroků objevily.

K tomu dovolací soud uzavřel, že jestliže soudce poté, co zhodnotil předložené důkazy, učinil potřebná skutková zjištění, zaujal právní názor na projednávanou kauzu a na základě toho vyhlásil zamítavý rozsudek ve věci, vyslovil v odůvodnění rozsudku svůj názor na jednání žalobců, lze za určitých okolností označit takový postup jako nevhodný, nelze jej však považovat za důkaz podjatosti soudce, neboť vyslovený názor je třeba hodnotit jako důsledek posouzení skutkových zjištění a právního závěru soudce, nikoli jako důsledek jeho poměru k žalobcům, jejich právní zástupkyni či projednávané věci ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 o. s. ř. Takovým poměrem k účastníkům by mohl být např. poměr příbuzenský nebo obdobný, přátelský či naopak zjevně nepřátelský, popřípadě vztah ekonomické závislosti. O tom, že by soudce byl v takovém poměru k účastníkům řízení, jejich právním zástupcům či k projednávané věci, který by vzbuzoval pochybnosti o jeho nepodjatosti, žalobci žádný důkaz nenavrhli a ani takový stav netvrdili.

Poté se dovolací soud zabýval tím, zda je dovolání přípustné podle ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř. Předpokladem přípustnosti dovolání podle § 239 odst. 2 o. s. ř. je závěr dovolacího soudu, že rozhodnutí odvolacího soudu nebo některá v něm řešená právní otázka, mají po právní stránce zásadní význam. Přitom otázku, zda dovoláním napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam, řeší dovolací soud jako otázku předběžnou. Teprve kladným závěrem dovolacího soudu se stává dovolání přípustným.

O rozhodnutí odvolacího soudu, které má po právní stránce zásadní význam se jedná, jestliže je v rozhodnutí řešena právní otázka významná nejen pro rozhodnutí v projednávané věci. Přitom musí jít o otázku, která dosud není řešena v rozhodovací praxi vyšších soudů (anebo v ní není řešena jednotně) a která není řešena ani v rozhodnutí nižšího soudu publikovaném ve sbírce soudních rozhodnutí, ani ve stanovisku Nejvyššího soudu. Za otázku zásadního právního významu nelze považovat takovou otázku, která byla v napadeném rozhodnutí řešena v souladu s ustálenou soudní praxí.

Dovolatelé se domáhali připuštění dovolání především pro řešení otázek souvisejících s tím, zda jeden z akcionářů, který hlasoval na valné hromadě P., s. r. o., nabyl akcie, ze kterých vykonával hlasovací práva, či zda byla smlouva o nabytí těchto akcií neplatná. Dovolací soud dospěl k závěru, že v rozsahu těchto právních otázek je dovolání přípustné.

Dovolatelé soudu vytýkají, že se jako předběžnou otázkou nezabýval jejich námitkou, že P., s. r. o. „v žádném případě nemohla předmětné akcie právně vůbec nabýt do svého majetku.“ Soud měl zkoumat, kdo je skutečně majitelem 48 % podílu ve společnosti a na základě výsledku tohoto zkoumání měl rozhodnout, zda napadaná valná hromada proběhla řádně, či zda na ní hlasovaly

osoby, které k tomu „neměly způsobilost.“ V tom směru dovolatelé tvrdili, že smlouvy o převodech akcií, kterými P., s. r. o. nabyl akcie své mateřské společnosti, jsou neplatné, a to hned z několika důvodů, a proto jestliže P., s. r. o. hlasoval na valné hromadě s využitím hlasovacích práv spojených s těmito akciemi, jsou všechna usnesení takové valné hromady neplatná.

V souvislosti s těmito námitkami musel dovolací soud nejprve řešit otázku, zda lze z ustanovení § 156 odst. 7 věta druhá obch. zák., podle kterého vykonává práva spojená se zaknihovanými akciemi na majitele osoba vedená v evidenci Střediska a z ustanovení § 58 odst. 7 zákona č. [591/1992](#) Sb., které stanoví, že majitelem zaknihovaného cenného papíru je osoba, na jejímž účtu je cenný papír evidován, dovodit, že soud v rámci rozhodování o neplatnosti usnesení valné hromady není oprávněn jako předběžnou otázku řešit, zda osoba, vedená jako majitel akcie ve Středisku, je skutečně majitelem této akcie a pokud není, zda je i přesto oprávněna vykonávat práva spojená s akcií.

Z povahy dokonalého cenného papíru vyplývá, že legitimuje svého majitele k výkonu práv s ním spojených, a že bez předložení cenného papíru či výpisu z účtu majitele (popřípadě registru emitenta) nelze právo spojené s cenným papírem vykonat. Osobu, která není majitelem cenného papíru, však cenný papír takto legitimovat nemůže, byť i by byla jeho neoprávněným držitelem.

Je pravdou, že ustanovení § 58 odst. 7 zákona č. [591/1992](#) Sb. (dále jen „zákon o cenných papírech“) je formulováno tak, že navozuje závěr, že „majitelství“ cenných papírů osob, na jejichž účtech jsou vedeny, je nezpochybnitelné. Z povahy a funkce cenného papíru a z logického, systematického a teleologického výkladu citovaného ustanovení však lze dospět k závěru, že takový závěr není správný.

Uvedené ustanovení bylo do zákona o cenných papírech začleněno novelou provedenou zákonem č. [152/1996](#) Sb., přičemž jeho účelem je zejména čelit nekalým praktikám osob, které se brání postižení zaknihovaných cenných papírů na svém účtu (např. výkonu rozhodnutí) poukazem na to, že jim cenné papíry na jejich účtu nepatří, ale jsou majetkem jiné osoby (např. klienta obchodníka s cennými papíry). Jeho účelem však v žádném případě není nahradit nabývací titul k cenným papírům, tím méně pak legalizovat nekalý převod cenného papíru či nedůvodnou změnu v jeho evidenci.

Uvedený závěr zcela zřejmě vyplývá z dalších ustanoveních zákona o cenných papírech. Tak zejména z ustanovení § 64 tohoto zákona vyplývá, že Středisko je povinno na základě námitky majitele účtu nebo registru emitenta, kterou uzná jako oprávněnou, nebo na základě pravomocného rozhodnutí soudu, provést opravu nebo doplnění své evidence, a to ke dni, kdy byl zápis proveden. Takové doplnění nebo oprava se může týkat (a často se v praxi týká) i označení osoby majitele cenného papíru. Uvedeného ustanovení se využívá právě v případech, kdy samo Středisko uzná na základě předložených dokladů, že nedošlo k převodu cenných papírů, který promítlo do své evidence či o nezákonnosti převodu a tedy i o tom, že osoba, na jejímž účtu je cenný papír evidován, není jeho majitelem, rozhodne soud. Obdobný postup určuje i ustanovení § 65 zákona o cenných papírech pro případ, že Středisko samo zjistí chybu ve své evidenci (sem patří zejména chyby Střediska při registraci převodů). Uvedený závěr lze dovodit i z toho, že z ustanovení § 68 zákona o cenných papírech vyplývá, že Středisko registruje změnu osoby majitele cenného papíru, ke které dochází přechodem cenného papíru (zejména právní nástupnictví) ke dni tohoto přechodu, tedy zpětně, bez ohledu na to, že v době podání návrhu na změnu, ke kterému dochází nutně později, než došlo k přechodu, byl cenný papír evidován na účtu právního předchůdce nabyvatele.

Pokud pak jde o důsledky ustanovení § 156 odst. 7 věta druhá obch. zák., uzavřel dovolací soud, že závěr obou soudů v projednávané věci o tom, že toto ustanovení brání tomu, aby soud přezkoumával, zda je osoba, vedená jako majitel cenného papíru v evidenci Střediska skutečně jeho majitelem, je nesprávný. Z citovaného ustanovení, stejně jako z legitimační funkce akcie jako cenného papíru jak se popisuje vpředu, lze dovodit pouze to, že akciová společnost není povinna pro účely připuštění účasti akcionáře na valné hromadě zkoumat, zda osoba, vedená v evidenci Střediska k rozhodnému dni jako akcionář, je skutečně majitelem akcií vedených na jeho účtu a takové osobě přizná bez dalšího právo na valné hromadě hlasovat; to však neplatí, jestliže společnost není v dobré víře, tedy ví, nebo je jí prokázáno, že tato osoba majitelem akcií evidovaných na jejím účtu není. Takové osobě společnost výkon akcionářských práv umožnit nemůže.

V této souvislosti lze poukázat i na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky z roku 1925, citované ve Vážného Sbírce pod č. 4.873, podle kterého „vlastníky akcií proti společnosti nejsou osoby, které ve skutečnosti vlastníky akcií být přestaly, třebaž byly ještě zapsány v knize akcionářů“. Toto rozhodnutí se sice týká akcií na jméno, co do legitimačních účinků dokonalého cenného papíru či zápisu v knize akcionářů však jde o problematiku obdobnou.

Při závěru, který učinily soudy obou stupňů, by nebylo možné prohlásit za neplatné usnesení valné hromady, kterým osoba, která „ukradla“ akcie většinového akcionáře, změnila stanovy akciové společnosti ve svůj prospěch, či si přiznala neoprávněné výhody (a nebylo by možno ani ukradené akcie vrátit), když by se tato osoba jenom tím, že jsou vedeny na jejím účtu, stala jejich majitelem, tj. osobou, jejíž právo k ukradeným akciím nelze zpochybnit. Při takovém závěru by ani nebylo možné, aby soudy zkoumaly platnost smluv o převodech zaknihovaných cenných papírů a činily závěry o jejich platnosti či neplatnosti. Při takovém závěru by se konečně akciová společnost, která si byla dobře vědoma nezákonnosti převodu akcií, na kterém se sama podílela, zprostita odpovědnosti za důsledky takové nezákonnosti.

Dovolatelé též napadli závěr odvolacího soudu, že pro projednávanou věc není podstatné, jakým způsobem proběhly převody obchodního podílu v P., s. r. o., přitom však nevzal v potaz ustanovení § 115 odst. 2 obch. zák., když zakladatelská smlouva této společnosti převod obchodního podílu na jinou osobu nepřipouští. Proto byl podle dovolatelů převod 51 % obchodního podílu na P., s. r. o. ze dne 23. 1. 1997 neplatný a ani pozdější změna zakladatelské listiny a následné schválení valnou hromadou na tom nemůže nic změnit. K tomu dovolací soud uzavřel, že v rozsahu těchto otázek není dovolání přípustné, neboť odvolací soud na nich nezaložil své rozhodnutí (když je žalobci ani neuplatnili v odvolání) a ani dovolatelé netvrdí, jaké důsledky pro posuzovanou věc má případné posouzení těchto otázek mít.

Protože právní posouzení věci co do řešení otázek, na nichž napadené rozhodnutí spočívá, není správné, Nejvyšší soud, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první o. s. ř.), rozsudek odvolacího soudu podle § 243b odst. 1 a 2 o. s. ř. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, věta první, o. s. ř.). V dalším řízení se bude odvolací soud zabývat námitkami dovolatelů týkajícími se neplatnosti smluv na jejichž základě P., s. r. o. nabyla akcie, kterými hlasovala na napadené valné hromadě, kterými se dosud nezabýval proto, že zaujal nesprávný právní názor na vztah mezi platností těchto smluv a výkonem hlasovacího práva spojeného s akciemi z nich nabytými.

Další články:

- [Splnění dluhu](#)
- [Daně](#)
- [Insolvence, vylučovací žaloba](#)
- [Insolvence a pojistné na zdravotní pojištění](#)
- [Oddlužení](#)
- [Odměna insolvenčního správce](#)
- [Obtížně ocnitelný majetek](#)
- [Oddlužení](#)
- [Odporovatelnost](#)
- [Incidenční spory](#)
- [Dodání zboží dle zákona o DPH](#)